

ಮಕ್ಕಳ ಸಂಗದೊಳೆಚ್ಚರಗೊಳ್ಳಲಿ ಆನಂದದ ಆ ದಿವ್ಯಶಿಶು

‘ದೊಡ್ಡವರೆಲ್ಲರ ಹೃದಯದಿ
ಕಟ್ಟಿದ ತೊಟ್ಟಿಲ
ಲೋಕದಲಿ / ದಿವ್ಯ
ಕಿಶೋರತೆ ನಿದ್ರಿಸುತಿಹುದು
ವಿಸ್ತೃತ ನಾಕದಲಿ / ಮಕ್ಕಳ
ಸಂಗದೊಳೆಚ್ಚರಗೊಳ್ಳಲಿ
ಆನಂದದ ಆ ದಿವ್ಯಶಿಶು
/ ಹಾಡಲಿ ಕುಣಿಯಲಿ
ಹಾರಲಿ ಏರಲಿ ದಿವಿಜತ್ವಕೆ
ಈ ಮನುಜಪಶು’ ಎನ್ನುವ
ಕುವೆಂಪು ಕಾವ್ಯದ ಆಶಯ
ಸಾಕಾರಗೊಳ್ಳಲು ಇದು
ಸಕಾಲ.

ಈಶ್ವರ್

ಜೀವನದ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಅಥವಾ ನಿರರ್ಥಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಜೀವನದ ಗುರಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರಬಹುದಾದರೂ, ಬದುಕಿನ ಅಂತಿಮ ಸಾರ್ಥಕತೆಯಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಗುರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಷಕರು ಮೈಯೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅವರ ನಾಳೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ದುಡಿಯುವ ಹೆತ್ತವರಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನೇ ತೆತ್ತುಕೊಂಡ ಪಾಲಕರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಿದೆ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ: ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಯೇ?

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎನ್ನುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇ ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಅಸಂಗತ ಸಾಧ್ಯತೆ. ಅವರ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೇನಿದ್ದರೂ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ‘ನಿಮ್ಮ ಉಜ್ವಲ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಏನೆಲ್ಲ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ವಾಸ್ತವವೇನೆಂದರೆ, ಹೆತ್ತವರ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಎಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಕನಸು-ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ. ಪೋಷಕರು ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದ ಅಪೇಕ್ಷೆ-ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೆಡಿಮೆಂಡ್ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಏರುಪೇರಾದರೂ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೂ ಪೋಷಕರು, ಇಬ್ಬರ ಜೀವನವೂ ಇಸ್ಟೀಟ್ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳ ಮನೆಯಂತಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪಾಲಕರು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಯೊಂದಿದೆ. ಅದು, ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ನಾವೆಷ್ಟು ಆಪ್ತಸಮಯ ನೀಡಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಥವಾ ಪೋಷಕರೊಂದಿಗೆ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಚಿಣ್ಣರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು. ಶಾಲೆ, ಟ್ಯೂಷನ್, ಹೋಂ ವರ್ಕ್‌ಗಳು 24X7 ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರೊಂದಿಗೆ ಕಳೆಯಬಹುದಾದ ಹಿತವಾದ ಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ. ದಸರೆ, ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಲಿಕೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ಶಿಬಿರಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾದಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಹೆತ್ತವರ ನಡುವೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದ ಅನುಬಂಧವೊಂದು ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾದ ನಂತರ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾದ ನೌಕರಿ, ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಬದುಕಿನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಊಹಿಸುವಲ್ಲಿ-ಕಲ್ಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಶ್ರಮ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಈ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಆದ್ರ್ವ ಅನುಬಂಧವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಸೋಲುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಆದ್ರ್ವ ಅನುಭವಗಳು ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾದವುಗಳಲ್ಲ; ಅವು ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಉಳಿಯುವಂತಹವು. ಇಂದಿನ ಯುವ ಪೋಷಕರು ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರಾದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕೂಡ ಇಂತಹುದೇ ಆದ್ರ್ವತೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಅನುಭವಗಳಿಗೇ ಒಳಗಾಗದ ತರುಣ ತರುಣಿಯರು ತಮ್ಮ ವಯಸ್ಸಾದ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಆಪ್ತಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನೀಡಿಯಾರು? ವೃದ್ಧಾಪ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂದ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ, ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಒಂದಷ್ಟು ಹಣ ನೀಡುವುದು ಅಥವಾ ಎಲ್ಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿರುವ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದು ಎಂದು ನಂಬಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡದೇ ಇದೆ. ಇಂಥ ತಲೆಮಾರು ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ, ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪೋಷಕರಿಂದ ದೊರೆಯದ ಆದ್ರ್ವ ಕ್ಷಣಗಳೂ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನೆಲ್ಲ ಪಡೆದಿರುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದನ್ನೇ ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ.

ಕೊರೊನಾ ವೈರಾಣು ಉಂಟು ಮಾಡಿರುವ ಆತಂಕ ಈ ಬಾರಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ಬೇಸಿಗೆ ಶಿಬಿರಗಳನ್ನು ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೂ ಪೋಷಕರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಅವಕಾಶವೊಂದನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಅಂತರಂಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಲು, ಅವರನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ಅವರಿಂದ ಕಲಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಿಲುಬುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಹೌದು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.